سرمه و صندل؛ عطرهای ماندگار که از خانه‌ها بیرون نمی‌روند

(مقدمهٔ گردآورنده)

می‌گویند عطر را نباید برای دیگران خرید، چون هر کس بوی خودش را می‌خواهد. اما در بسیاری از خانه‌های قدیمی، عطر چیزی فراتر از انتخاب شخصی است. عطر نشانی است از خانه، از دست‌هایی که آن را ساخته‌اند و از لحظه‌هایی که هنوز در حافظه‌ی اتاق‌ها مانده است. برای همین است که بعضی بوها هرگز از مد نمی‌افتند و سال‌ها بعد هم با شنیدن نام‌شان، کسی ناگهان به گذشته برمی‌گردد.

در این گفت‌وگو، سه عطرساز و یک کارشناس تاریخ عطر درباره‌ی عطرهایی حرف می‌زنند که بیش از هشتاد سال در خانه‌ها و مغازه‌های شهر مانده‌اند. آن‌ها از مواد اولیه، از تغییر سلیقه‌ها و از این می‌گویند که چرا بعضی عطرها با گذشت زمان عمیق‌تر می‌شوند، نه کهنه‌تر. این گفت‌وگو را نیلوفر صابری انجام داده است.

نیلوفر صابری: شما سه نفر از نسل‌های مختلف عطر می‌سازید. برای شروع، بگویید که یک عطر خوب از نظر شما چه ویژگی‌ای دارد که با گذشت زمان از بین نمی‌رود؟

مهرداد کیانی: من همیشه می‌گویم عطر خوب عطری است که در روز اول بیش از حد حرف نمی‌زند. عطرهای تند و فریادی معمولاً در همان ساعت اول همه‌ی توجه را می‌گیرند، اما خیلی زود خسته‌کننده می‌شوند. عطری که ماندگار است، جایی در میانه‌ی راه پیدا می‌کند؛ نه آن‌قدر ساده که فراموش شود، نه آن‌قدر پیچیده که دشوار باشد. مشتری باید بتواند آن را در طول روز، در کارهای مختلف، کنار خودش حس کند.

آناهیتا دلاوری: من با مهرداد موافقم، اما یک نکته‌ی دیگر هم اضافه کنم. عطری که ماندگار است، معمولاً از مواد اولیه‌ی کمتر اما باکیفیت‌تر ساخته شده است. وقتی تعداد نت‌ها زیاد می‌شود، ترکیب‌ها سنگین می‌شوند و بوی عطر بیشتر شبیه یک دیگ غذا می‌شود. ما سعی می‌کنیم هر نت را جای درست خودش بگذاریم و به آن فضا بدهیم